

DVĚ POHÁDKY PRO DOSPĚLÉ

Vladimír Just

BLBÁ POHÁDKA

Bylo nebylo. Bylo jednou jedno království , a v něm kvetla blbost. Krále v tom království už dávno neměli, toho si jako moc chytrého před dávnými časy popravili, ale jelikož byli hloupatí, zapomněli na to a říkali si nadále království.

A v jejich království kvetla blbost jedna radost. Dařilo se jí náramně: lidé si ji vážili, pěstovali, hnojili, zalévali, okopávali a pleli – zejména od zhoubného plevele myšlení. Blbost byla jejich životem, krédem i vývozním artiklem, byla rodinným stříbrem, národním zájmem i hrdostí, modlili se k ní, vzývali ji a střežili jako oko v hlavě.

Blbost se i vědecky studovala: základním zákonem země byl zákon o přeměně a zachování blbosti. Ten zněl, že blbost, která je časově nezávislá na teplotě a teplotně nezávislá na čase, se změnami režimů nezaniká ani nově nevzniká, blbost se pouze *přeměňuje*. (Blbí lidové baviči tomu říkali *perpetuum debile*).

Blbost se povinně vyučovala, zkoušela, atestovala, evaluovala a pravidelně volila. Při každých demokratických volbách spolehlivě vždy vítězila ten široko daleko nejblbější. Ten pak po celé zemi vládnul jako Hloupej Honza.

Měl jediný úkol a svatou povinnost: nemyslet. Pod trestem smrti musel zůstat až do konce svých dnů pitomý. Aby byl jako jeden z nás. Nad jeho povinnou pitomostí bděla ostražitá a neúplatná Rada Blbých.

A tak Hloupej Honza celý den ležel na peci a odolával pokušení.

Někdy však přece jenom neodolal a tajně pod dekou si zahřešil. My blbí, uvažoval protistátně, my to máme dobrý. My můžeme už nanejvýš jenom zchytřet. Dokonce čím je kdo blbější, uvažoval podvratně dál, tak může zchytřet relativně víc. Takže ti úplně nejblbější, uklidňoval se vzápětí, mají před sebou ty největší perspektivy. Nejblbější ale je, zakončil už zcela klidný svou úvahu, když je někdo chytřej. Takovej aby se celý život už jenom bál, že zblbne...Dobrou noc!

CHYTRÁ POHÁDKA

Motto: „*Žlutá s modrou se milují
A nikdy se jejich spojení nerozdvojí
Tím se odlišují od lidí.*“ (Vladimír Preclík)

Bylo nebylo. Byla jednou jedna červená barva a ta se od rána do večera kroutila před zrcadlem a říkala: zrcadlo, zrcadlo, pověz, kdo je na světě nejkrásnější? A nejmocnější? A zrcadlo, jelikož nelže, jí říkalo: ty, červená. Pokud si zamaneš a ztmavneš, jsi purpurová a nosí tě králové, pokud přidáš další odstín, jsi fialová a nosí tě papeži. Pokud naopak zesvětlíš, jsi žhavě oranžová, obléká tě slunce a to pak nemáš vůbec konkurenci.. Lidé nevydrží dlouho pohled na tebe a zaclánějí si oči. Jsi tak mocná proto, že máš barvu srdce a až na býky a antikomunisty (o slávistech nemluvě) si tím dovedeš získat sympatie všech tvorů.

Tak mluvilo zrcadlo až do chvíle, než se před ním poprvé objevila modrá a hned po ní žlutá. Obě mu položily stejnou otázku. A zrcadlo, jelikož nelže, řeklo: ty, modrá, jsi nejkrásnější, protože máš barvu italského nebe i šumavského babího léta. A jsi nejmocnější, protože máš barvu touhy a dálky. To od tebe si musela červená špetku vypůjčit, aby ji nosili králové a papežové.

Ale potom vidělo zrcadlo zase poprvé v životě žlutou a řeklo: ty jsi nejkrásnější a nejmocnější, protože jsi nejveselejší. Jedině ty se dovedeš smát – to tebe si musela červená vypůjčit, aby byla sluncem. Kdežto ty sama jsi sluncem a pokud zrovna nezapadáš, červenou nepotřebuješ.

Jak to červená slyšela, rozzuřila se a zrcadlo rozbila. A jelikož je ze všech barev nejagresivnější, vrhla se nejdřív na modrou, pohltila ji a zbrunátněla. Pak se vrhla na žlutou a zoranžověla. A tak by to chodilo na světě pořád, že by totiž agresivnější barvy vítězily nad nevíbojnějšími, kdyby se na zemi kromě Krásy a Moci neobjevila i Chytrost. A ta napověděla žluté a modré, aby se spojily a červená je už nepřemůže. Když to udělaly, vznikla jejich spojením úplně nová barva – *zelená*.

A na tu červená neměla. Kdykoli ji sežehla ohněm, po čase se opět půda zazelenala. Stala se symbolem života. Chodci, kola, auta i tramvaje na křižovatkách se dávali do pohybu, až když ji viděli. Kdyby svítila pořád jen červená, svět by se nespíš zastavil. *Zelená* měla v sobě – když se přiklonila víc k modré - rozměr dálky i touhy, ale také rozměr veselosti – to když zesvětlela žlutou. Žlutá s modrou nakonec zjistily, že jejich společný plod má ze všech barev na světě nejvíc odstínů. Nelze je v přírodě vůbec spočítat. A na rozdíl od červené nikoho nedráždí, ani býky, ani antikomunisty (o slávistech nemluvě).

A tak červené nezbylo, než *zelenou* jako jedinou barvu na světě respektovat A být ráda, když ji občas propůjčí louku, les nebo zahradu, aby se mohla pochlubit, třeba vlčím mákem. Pak ji – místo aby s ní bojovala - šťastně doplňuje a zdobí. Modrou noc (a žluté ráno)!

Vladimír Just
(z knihy *Šifra mistra Vladimíra*, 2008)